

истощавали отъ огромни работи и дълги размисления; единствено за туй, той се отдѣлявалъ, отивалъ въ една осамотена стая и тамъ тихо и самъ се занимавалъ съ нѣкой лежки и забавни работи. Единъ пътъ, като влѣлъ въ кабинета, дѣто ималъ обичай често да си отпочива, заповѣдалъ на единъ войникъ да стои на вратата и никого да не пуща. Слѣдъ единъ четвъртъ дошълъ князь Меншиковъ и попиталъ часовоя: тамъ ли е господаря? Княза поискалъ да влѣзе, но войника отговорилъ:

— Господаря е тукъ, но е заповѣдалъ никого да не пущамъ.

— За менъ е свободно, казалъ княза.

— Не, не пущамъ, отговорилъ войника.

— Знаешъ ли кой съмъ азъ?

— Знамъ, но не пущамъ.

— Азъ имамъ съ господаря работа, която скоро трѣбва да му съобща.

— Каквото и да ми говоришъ напразно е, азъ знамъ само заповѣдта, която ми ехъ дали.

— Не видишъ ли, дерзкий, азъ съмъ твой началникъ. ще заповѣдамъ този часъ да те замѣнхтъ и накажатъ.

— Слѣдъ като ма замѣнхтъ, ти си свободенъ да постъпишъ съ мене както искашъ и както можешъ; преди време обаче да ма смѣнишъ не можешъ; азъ съмъ длъженъ да изпълна длъжността си, а освѣнъ туй, да предамъ заповѣдитѣ на господаря, въ всичката тѣхна точностъ и строгостъ, и на оязи войникъ, който ще ма смѣни.

Меншиковъ поискалъ да тикне войника и да влѣзе, но този послѣдния опрѣлъ штика вързъ гърдитѣ му и грозно извикалъ:

— „Върни са, или ще паднешъ мъртавъ. . .“
Княза се принудилъ да отстъпи нѣколко крачки отъ